

A person in a dark coat is walking away from the viewer on a path that leads towards a large, multi-story stone building with several arched windows. The scene is set in a snowy, mountainous landscape under a blue sky. A fishing net is visible in the upper foreground, partially obscuring the top of the image. The overall atmosphere is cold and desolate.

MYRSKY- VAROITUS

DOGGERLAND

Maria
Adolfsson

TAMMI

MARIA ADOLFSSON

Harha-askel (2018, suom. 2019)

Myrskyvaroitus (2019, suom. 2019)

Maria Adolfsson

MYRSKY- VAROITUS

Suomentanut
Sirkka-Liisa Sjöblom

TAMMI
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Stormvarning* ilmestyi 2019.

Copyright © Maria Adolfsson, 2019

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Sirkka-Liisa Sjöblom ja Tammi 2019

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0366-9

*Hurskas rukoilee tyynessä,
syntinen vastatuulessa,
kalastaja myrskyssä.*

DOGGERILAINEN SANANLASKU

Prologi

Hän kyräilee kännykkää. Nojautuu taaksepäin kuin pelkkä puhelimen näkeminen olisi vaarallista. Hän nousee ja kiertää keittiönpöydän, seisahtuu kynnykselle ja jää tuijottamaan olohuoneeseen. Kääntyy takaisin. Sivuttaessaan taas pöydän hän välttää katsomasta puhelimen suuntaan, ei ole huomaavinaan pimeän näytön mykkää vaatimusta.

Puolimatassa eteiseen hän pysähtyy kesken askeleen ja katsoo tyhjin silmin kohti ikkunaa. Kuinka helppoa olisikaan vain antaa olla. Kuinka helppoa olisikaan kuunnella viekoittelevaa ääntä, joka kuiskaa, ettei hänen tarvitse. Että itse asiassa hänen ei todellakaan pitäisi, koska se mitä hän aikoo on väärin. Nyt ääni terävöityy ja kehottaa ottamaan järjen käteen, sillä muuten kaikki voi mennä päin helvettiä.

Hän empii. Kääntyy ja vilkaisee ruokakomeroon päin. Olisi valtavan houkuttelevaa ottaa esiin punkkupullo, istuu-tua telkkarin ääreen ja yrittää unohtaa koko paska.

Totta kai se olisi fiksumpaa. Ja oikein.

Siitä huolimatta hän tietää soittavansa pian sen helkutin puhelun. Jos joku saa tietää siitä, se maksaa hänelle hänen työpaikkansa. Ja paljon enemmänkin, jos puhelun vastaanottaja hoksaa, että hänellä on tilaisuus hankkiutua eroon kokonaan toisesta ongelmasta. Nimittäin Karen Eiken Hornbystä.

Ei, tämä ei ole oikein, ajattelee rikoskomisario Hornby ja tarttuu kännykkään.

Oikein tämä ei missään tapauksessa ole, mutta nyt ei muu auta.

1

Neljä viikkoa aiemmin *Joulupäivä*

On vain muutama aste pakkasta, mutta raaka ilma raastaa keuhkoja ja Gertrud Stuubin on pysähdyttävä hengittämään kaulaliinan suojissa. Kauhuissaan hän tajuaa, että oli juuri vähällä kirotta, ja tekee ristinmerkin. Hänen katseensa harhailee yhä pelokkaammin metsäisen vuorenrinteen ja sen kapean hiekkatien välillä, jota pitkin hän kulkee. Hän pälyilee toiseen suuntaan, kohti sitä mitä tuskin tohtii ajatella.

Lakkaa maalaamasta piruja seinille, hän komentaa itseään samalla kun keuhkoputkien puristus pikkuhiljaa hellittää. Eihän hän varsinaisesti luvannut tulla, sinä vain oletit hänen ilmaantuvan paikalle. Ja nyt säntäilet ympäriinsä kuin mikäkin sekopää. Gertrud pakottautuu seisomaan liikkumatta ja vetää vielä pari kertaa henkeä villakankaan läpi ennen kuin jatkaa niin rivakasti kuin uskaltaa pitkin kuoppaista hiekkatietä, jonka pintaan vesilätäköt ovat jähmettyneet petollisiksi jääpeileiksi.

Vasemmalla kohoaa rinne ja lehdettömien puiden lomasta pilkottaa Vuohenselän sininen siluetti. Jyrkälle vuorelle ei hänen ikäisellään ole asiaa. Eikä Fredrikin ikäisellä. Ei kai

mies niin tyhmä olisi, että lähtisi kiipeämään sinne, Gertrud tulee ajatelleeksi mutta yrittää karkottaa huolen. Vaihtoehto tien toisella puolella on vielä pelottavampi: vähän matkan päässä oikealla maa vain äkisti loppuu.

Haluttomasti Gertrud kääntää päätään. Niin kauan kuin hän pitää katseen suunnattuna kaukaisuuteen, näyttää siltä kuin aamuinen, talvenvaljun auringon ensisäteiden alla kimmeltäisi tavallinen ystävällismielinen järvi. Riitteinen järvi metsän siimeksessä. Tarvitsee kuitenkin astua vain pari askelta sivuun tieltä, kurkottaa kaulaa ja tähyillä alaspäin, niin näkee, kuinka louhoksen seinämät syöksyvät jyrkkinä ja armottomina suoraan mustiin syvyyksiin. Gertrud ei astu pois tieltä. Mikään mahti maailmassa ei saisi häntä lähestymään vapaaehtoisesti louhoksen reunaa.

– Hän käy täällä kävelyllä joka päivä, Gertrud kuiskaa ja pelästyy kuullessaan heikon äänensä ja tiiviin hiljaisuuden, joka nielee sanat. Hän ei pysty huutamaan miehen nimeä, ei halua tietää, miltä huhuilu kuulostaisi. Jos Fredrik on täällä, Gertrud löytää hänet joka tapauksessa.

Hän tuntee maaston, Gertrud vakuuttaa itselleen. Tietää tismalleen, mihin jalkansa laskea, ja Sammy samoin. Arvatenkin he ovat jo palanneet kotiin ja Fredrik istuu keittiönsä lämmössä juomassa kahvia ja syömässä eiliseltä jäänyttä sahrampullaa, jumalattomana ja täydellisen piittaamattomana niin taivasten valtakunnasta kuin helvetistäkin. Se olisi juuri miehen tapaista. Ei, nyt minä käännyn ja lopetan tämän turhanaikaisen hätäilyn, Gertrud ajattelee ja vilkaisee taakseen tielle, jota pitkin on kulkenut. Vaikka toisaalta nyt on melkein yhtä pitkä matka palata omia jälkiä pitkin takaisin kuin jatkaa eteenpäin louhoksen ympäri, hän miettii harmistuneena.

Raskaasti huokaisten hän jatkaa matkaa ja siunaa taas itsensä ristinmerkillä samalla kun manailee mielessään veljen

välinpitämättömyyttä yleensä ja täydellistä jumalanpelon puutetta erityisesti. Fredrik ei käy kirkossa, Gertrud tietää sen liiankin hyvin, mutta joulukirkkoon tällä sentään on tapana ilmestyä. Jostain syystä jumalattomat, ne jotka eivät astu jalallaan herran huoneeseen muuten kuin tullessaan häihin tai ristiäisiin, tapaavat näyttää naamansa kirkossa juuri jouluna. Ehkä veli on yksinkertaisesti nukkunut pommiin.

Edempänä hämöttää kääntopaikka, mistä valtatielle johtava isompi tie alkaa, tai minne se päättyy. Täällä ei ole kulkenut malmiautoja aikoihin, ja asfaltin halkeamat pidentyvät ja leventyvät vuosi vuodelta. Tietä ei ole mitään syytä korjata, koska sitä käyttävät vain kitupiikit, jotka tuovat roinaa ja roskaa kääntopaikalle sen sijaan että veisivät jätteensä Valbyn jäteasemalle. Epärehelliset saiturit, jotka ovat valmiita mihin vain säästääkseen jonkin shillingin tai markan. Mutta eivät kai edes sellaiset ihmiset julkea ajaa tänne joulupäivänä, mieltii Gertrud. Kukaan ei ole niin tyhmä, että tulisi tänne, paitsi Fredrik. Nykynuorisoa ei vissiin edes kesäisin houkuttele kielletty pulahdus louhoksen terveydelle vaaralliseen veteen. Vaistomaisesti Gertrud tunnustelee kädellään takintaskun päältä, onko kännykkä tallella. Jos hän kompastuisi ja löisi itsensä, häntä ei löydettäisi täältä, varsinkaan tähän vuodenaikaan.

Fredrik oikeastaan tarvitsisi opetuksen, hänen suorastaan pitäisi kaatua ja satuttaa itsensä, Gertrud ajattelee. Ei pahasti, vain sen verran että hän vihdoin viimein käsittäisi olevansa liian vanha patikoimaan yksin täällä korvessa. Gertrudin käsi kohoo jälleen kuin itsestään rintaa kohti tehdäkseen ristimerkin kielletyn ajatuksen takia, ja nyt Gertrud huhuilee:

– Fredrik! Freedriiik!

Sitten hän yhtäkkiä pysähtyy.

Hän kuulee surkeaa vingahtelua ja haukkua, joka saa kylmän hien nousemaan otsalle. Ja kun hän näkee jonkin

matkan päässä mustavalkoisen bordercollien, hän ymmärtää. Pitkä talutushihna laahaa maata, kun Sammy ravaa onnettoman edestakaisin louhoksen reunalla, asettuu muutamaksi sekunniksi makaamaan, nousee taas ja jatkaa lohdutonta jolkutustaan niin lähellä reunaa, että tassu voisi milloin tahansa vaarallisesti livetä. Hetken näyttää siltä, että koira aikoo laskeutua alas jyrkännettä, mutta Gertrudin askelten ääni saa sen höristämään korviaan ja nostamaan päätään. Sitten se näkee Gertrudin ja juoksee haukkuen häntä vastaan. Surkea koira viipottaa selkä köyryssä edestakaisin Gertrudin ja jyrkänteen väliä anoen Gertrudia mukaansa. Haluttomasti Gertrud seuraa ja rukoilee ääneen itsekseen.

– Hyvä rakas Jumala, älä käännä minulta nyt kasvojasi.

Kun Gertrud pysähtyy tielle lapanen tiukasti suuta vasten painettuna, hän ei näe veljeään. Kiitävän hetken hän toivoo turhaan: ehkei tuolla alhaalla virukaan Fredrik. Ehkä siellä on vain vanha järsitty tennispallo, jota Sammy kuljettaa itsepäisesti mukanaan. Ehkä Fredrik on huolimattomasti heittänyt sen väärään suuntaan – ei ylös rinteeseen, kuten hänellä on tapana. Kun Gertrud sydän jyskyttäen lähestyy reunaa ja kurottaa kaulaansa, hän ei vielääkään näe veljeään.

Vasta kun Gertrud Stuub lausuu vielä yhden turhan rukouksen ja laskeutuu vatsalleen, hivuttautuu varovasti jyrkänteen reunalle ja tähyää sen yli, toivo sammuu lopullisesti.

2

Karen Eiken Hornby sulkee oven perässään ja kaivaa takin-
taskustaan tupakka-askin. Nojaten kyynärpäitään kylmään
porraskaiteeseen hän vetää syvät henkoset, ja hitaasti hänen
pulsinsa laskee. Hän tuijottaa tyhjin silmin eteensä.

Ulkona on jo sysipimeää, vaikka kello on vasta puoli viisi,
mutta ilma on joulukaiseksi varsin leuto. Keittiönikkunasta
lankeava loiste valaisee ison pihlajan ympäristöä. Vielä viime
viikolla maata peitti kymmensenttinen lumikerros, mutta
siitä on jäljellä enää jokunen vauhdikkaasti sulava paakku.
Se, mikä öiden ja varhaisten aamutuntien muutamassa
pakkasasteessa ehtii kohmettua, sulaa pian sen harmaan
sarkapeiton alla, jota taivas on viime päivinä muistuttanut.
Ikkunan läpi kuuluu lautasten kilinää, naurua ja snapsilaulu.

*Kalamies,
on turska sulla lautasella,
eväkäs
on ruma, ruma, ruma!
Siis ota tuikku murheeseen,
jo joulu saapuu riemuineen.
Skool nyt vaan!*

Kääntymättä katsomaan Karen tietää, että pöydässä istuvat seitsemän henkeä kohottavat nyt lasinsa silmien korkeudelle, laskevat niitä sitten alemmaksi ja ottavat ryyppyn samanaikaisesti. Hän odottaa kolahdusta, kun lasit lyödään pöytään. Kas noin, siinä se tuli.

Kuinka helvetissä kestä vielä kaksi päivää, hän ajattelee.

Talossa ei ole paikkaa, minne voisi vetäytyä, jos tarvitsee omaa rauhaa. Karenin äiti ja Harry nukkuvat isossa makuuhuoneessa, ja Karen on luovuttanut parisängyn heille ristiriitaisin tuntein. Karen itse nukkuu vierashuoneessa ja yrittää kolmatta yötä putkeen olla välittämättä seinän takaa kuuluvista äänistä.

Joulun ohjelma oli laadittu muutaman viinilasillisen äärellä Dunkerin Louhimo-pubissa pari viikkoa sitten, ja silloin suunnitelma oli tuntunut loistavalta. Aatto ja joulupäivä Karenilla Langevikissä lähimpien ystävien kanssa. Äiti ja Harry tulisivat joka tapauksessa, ja mitä enemmän väkeä, sen parempi. Marike oli vakuuttanut, että saattoi nukkua olohuoneen sohvalla, ja oli luvannut tuoda tullessaan rapeakuorisen porsaapaistin ja punakaalia. Korelle ja Eirikille kelpasi Leon pikkutuivan vuodesohva, ja he puolestaan toisivat piparjuurisilliä, graavilohta ja kotitekoista sinappia. Äiti oli puhelimesta luvannut heti tultuaan leipoa sekä sahamipikkuleipiä että ruislimppua, joten Karenin itsensä tarvitsi oikeastaan vain panna sammiollinen katajanmarjasahattia tulemaan ja maustaa snapsiviina. Kaksi päivää herkkuja, leppoisa yhdessäoloa ja pitkiä kävelylenkkejä lumessa. Sillä täytyisihän pian sataa lunta?

Nyt Karen kuuntelee sisältä kantautuvaa naurua. Kyllä vain, kaikki on juuri niin mukavaa kuin he suunnittelivat. Kaikki on niin kuin pitää. Paitsi että Karen kaippaa yksinoloa. Hän tahtoo että on hiljaista, vaikka sitten vain hetken.

Enää yksi yö, sinä kestät kyllä, hän vakuuttaa itselleen ja imee taas henkisavut. Mitä luultavimmin sekä Kore ja Eirik että Marike lähtevät kotiin huomenna heti aamiaisen jälkeen. Mutta äiti ja Harry viiptyvät vielä seuraavan yön, Karen muistuttaa itselleen. Lemmenpari lentää kotiinsa Espanjaan vasta ylihuomenna. Vielä kahtena aamuna hänen pitää mukamas olla huomaamatta, kuinka Harry taputtaa äitiä hellästi pyllylle, ja mukamas olla kuulematta varastettuja suukkoja, joita vaihdetaan heti kun Karen selkensä kääntää. Ylihuomiseen asti hänen pitää niellä happamat sanat, jotka uhkaavat karata hänen huuliltaan joka kerta kun äiti puhuu kohta seitsemänkymmentäkuusi täyttävästä Harry Lampardista uutena ”poikaystävänsä”.

Ja sitten on vielä Sigrid.

Miksei se kakara voi pysyä isänsä luona nyt, kun on lopultakin taas väleissä tämän kanssa vuosien mykkäkoulun jälkeen? On jumaliste jouluku, ja se kuuluu viettää kotona perheen kanssa, Karen ajattelee ärtyneenä ja imee röökiä niin että polttaa sormenpänsä.

– Mä en viivy kauan, Sigrid oli vakuuttanut tupsah- taessaan yllättäen keittiöön melkein kolme tuntia sitten. – Aattelin vaan piipahtaa.

Karenin lävitse oli hulvahtanut lämpö ennen kuin hän ehti estää. Aina kun hän tapaa Sigridin, hänen lävitseen virtaa järjetön, pelottava ilo – kaikki, mille ei enää ole sijaa hänen elämässään.

”Mä en viivy kauan.” Karen ei aio sekaantua siihen, miten Sigrid aikoo hankkiutua kotiinsa kahden kilometrin päähän kylän toiselle laidalle juotuaan kaksi lasillista katajanmarja- sahtia ja vähintään yhden snapsin. Tänä iltana Karen ei ole poliisi. Karenia väsyttää.

Ja polvi perhana sitten. Jomotus muistuttaa lakkaamatta siitä, mitä tapahtui ja mitä olisi voinut tapahtua. Karen siir-

tää painon oikealle jalalle, ja lonkkaa vihlaisee. Reilut kaksi kuukautta on kulunut, mutta hän ei ole vielä täysin toipunut. Takana on neljä viikkoa sairaalassa Thystedissä ja sen jälkeen kuntoutusta kotona. Tuskallisia käyntejä fysioterapiassa Dunkerissa kolmesti viikossa. Hän on noudattanut ohjeita huolellisesti, tehnyt kiltisti harjoituksia kotona kahdesti päivässä. Siitä huolimatta vasemmalle jalalle ei vieläkään voi varata kuin hetken kerrallaan. Väsyttää, kun on salattava totuus lähimmiltään, uuvuttaa, kun on jatkuvasti piilouduttava naamion taakse. Polvea kivittää koko ajan, ja siksi pitää valita, ottaako särkylääkettä vai snapsin sillin kyytipojaksi. Kireä hymy, ei, ei satu enää yhtään, mitä nyt olen vähän jäykkä vielä. Äidin epäilevät katseet.

Karenilla on sairauslomaa kolmen kuninkaan päivään asti. Toisin sanoen enää kaksitoista päivää hänen on jumitettava kotona, missä ajatukset eivät anna sen siunaaman rauhaa. Heti loppiaisien jälkeen hän palaa töihin vaikka sitten kontaten. Lääkäri halusi pidentää sairauslomaa, mutta sen suunnitelman Karen sai onneksi torpattua. Olen hyvä valehtelemaan, hän ajattelee.

Puheensorina kuuluu hetken voimakkaampana, kun ovi avataan ja sitten taas suljetaan, vähän liian kovaa niin että keittiönikkuna helähtää. Kääntymättä katsomaan Karen tietää, että tulija on Leo. Hän näkee silmänurkastaan sytkärin liekin ja kuulee, miten mies vetää syvät henkoset ja pitää savua hetken keuhkoissaan ennen kuin puhalttaa sen ulos. Leo ojentaa askia, ja Karen ottaa tupakan.

– Aika kuluu, Leo sanoo. – Lohduttaudu sillä.

Olenko niin läpinäkyvä? ajattelee Karen. Minä kun luulin, että pokkani pitää.

– Ollaanpa sitä filosofisia, hän mutisee. – Olisiko sinulla lisää viisauden sanoja?

– Alkoholikin tietysti auttaa. Viina ja aika. Eikö joulussa ole kysymys juuri niistä? Leo virnistää.

Karen kohtaa pikaisesti Leon katseen ja yrittää olla hymyilemättä.

– Sinun jos kenen se pitäisi tietää, hän sanoo kuivasti.
– Viina ja ajan armoton kulkuko sinua lohduttivat, kun asuit lastauslaiturin alla?

– Nimenomaan. Eivät ainakaan laulu ja naiset.

He polttavat tupakkaa vaiti. Karen kääntää päätään ja huomaa, että Eirik ja Marike korjaavat keittiössä pöytää ja että Harry kaataa vettä kahvinkeittimeen pesemättömällä kannulla. Karen huokaa.

– Hän on hyvä mies, Leo sanoo. – Sinun isäpuolesi.

Karen on yhtäkkiä vähällä tikahtua savuun.

– Isäpuoli! Nyt menee kyllä vähän liian –

– Ja Eleanor on onnellinen, jatkaa Leo.

– Joo, tiedetään. Seinät ovat kuin paperia.

Leo vetää sauhut ja tuijottaa ääneti pimeyteen.

– Ei kai sinun auta kuin muuttaa minun luokseni huomenna, kun Kore ja Eirik ovat lähteneet, mies sanoo hetken päästä.

– Anteeksi *mitä?*

– Vuodesohvalla on kuulemma oikein hyvä nukkua, kun panee pari tyynyä rautaputken päälle, niin ettei se paina ristiselkää. Pahimmassa tapauksessa mahdut minun sänkyyni.

Karen katsahtaa miestä yllättyneenä: tämä ei ole Leon tapaista. Ei ylipäätään ole ollenkaan Leon tapaista osallistua joulunviettoon, kajautella snapsilauluja ja kuunnella Harryn puheita siitä, kuinka vinttiä voisi remontoida tai kuinka ulkorakennuksesta voisi tehdä talviasuttavan, niin että saataisiin lisätilaa. Onnellisen tietämättöminä Karenin kasvavasta ärtymyksestä Leo ja Harry ovat ryypänneet ja laatineet suunnitelmia Karenin talon menoksi: kuinka kannattaisi toimia, mitä maksaisi, paljonko kiinteistön arvo kohoaisi, nyt kun Langevikin vanhojen kalastajamökkien hinnat ovat

muutenkin nousussa. Eritoten sellaisten mökkien, joihin kuuluu oma laiturijärvi ja rantatupa, kuten Karenilla.

Harry Lampardille remonttiasiat ovat arvattavasti peruskauraa: Karenin äidin mukaan miehellä oli menestyvä rakennusfirma Birminghamissa ennen kuin hän jäi eläkkeelle ja muutti Espanjan Aurinkorannikolle. Mutta että Leo Friis istuisi kuuntelemassa kiinnostuneena...

Mitä Leo muka tietää lämpöeristyksestä, kattotiilistä ja kantavista seinistä? Karen miettii ja tumpkaa puoliksi poltetun tupakkansa porraskaiteeseen. Toisaalta: mitä minä oikeastaan tiedän Leo Friisistä? hän seuraavaksi ajattelee. Vain pari kuukautta sitten Leolla ei ollut kattoa pään päällä, hän työnsi omaisuuttaan ostoskärryissä ympäri Dunkeria ja keräsi tyhjiä pulloja.

– Ehdotat siis, että muutan *sinun luoksesi*? Karen sanoo.
– Viimeksi kun tarkistin, pikkutupa kuului edelleen minulle.

Leo kohauttaa olkapäitään kuin tekisi suuren myönnytyksen.

– Niin, mutta olet vuokrannut sen minulle. Puoli-ilmaiseksi, eikä meillä ole kunnan sopimustakaan, Leo lisää.
– Mutta et varmaan halua sotkea verottajaa asiaan.

Karen vetää kiivaasti henkeä.

– Rauhoitu, Leo sanoo kiireesti nähdessään Karenin kauhistuneen ilmeen. – Se oli vitsi.

Karen miettii kiitävän hetken, viittaako Leo nyt ehdotukseensa vai verokarhuun.

Sitten Leo tumpkaa tupakkansa ylösalaisin olevaan kukkaruokkuun, joka on ovenpielessä.

– Palataanko sisään?

Haluttomasti Karen työntää itsensä pois kaiteen luota.

– Aika ja alkoholi, hän huokaa.

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua tiskikone on ladattu, kahvi kaadettu ja sairamipikkuleivät tuotu vadilla sohva-pöydälle. Kore ja Eirik ovat piipahtaneet pikkutuvassa, ja heidän nyt pussaillessaan Marike jupisee jotakin huoneen hankkimisesta ja vähemmän onnekkaiden ystävien huomioon ottamisesta.

Harry vilkaisee miehiä, ja katse kielii yhtä paljon huolesta ja uteliaisuudesta.

Harvinaista kyllä Marike on loistotuulella, eikä tanskalaista korostusta juuri huomaa. Karen kuitenkin tietää, että tarvitaan vain epäonnistunut poltto keramiikkauunissa ja iloisesta ystävästä tulee pelottava harpyija, joka sähisee käsittämätöntä pohjoisjyllantilaista siansaksaa. Mutta tänään Marike Estrup säteilee kuin aurinko eikä hänessä ole havaittavissa merkkiäkään siitä hermostuneisuudesta, joka hitaasti mutta varmasti hiipii kimppuun sitten, kun New Yorkin -näyttelyn avajaiset lähestyvät. Karen nojautuu taaksepäin nojatuolissaan. Tässä ja nyt. Aika ja alkoholi.

Joku on kaivanut esiin pullon Grothin viskiä ja pullon pihlajanmarjalikööriä, ja kaikki ovat onnistuneet löytämään itselleen paikan ja istuskelevat esimerkiksi vihreällä sohvalla, kulahtaneessa laiskanlinnassa tai vanhalla morsiuskirstulla, joka yhä edelleen odottaa raijaamista vintille. Kun talo siirtyi Eleanorilta Karenille, Karen päätti ensimmäiseksi siirtää kyseisen romun pois silmistä. Siitä on nyt yhdeksän vuotta.

Sigrid istuu jalat ristissä lattialla ja nojaa kyynärpäillään sohvapöytänsä. Karen tarkastelee pitkää mustaa tukkaa – se on värjätty niin moneen kertaan, että on täysin kiilloton – runsaasti tatuoituja laihoja käsivarsia, nenärengasta. Se välkähtää messinkikynttelikön hohteessa, kun Sigrid nyökyttelee pontevasti jollekin, mitä Kore sanoo. Ulkonäöltään

nuo kaksi muistuttavat häkellyttävästi toisiaan, Karen panee merkille – ainakin mitä tulee tukanväriin, tatuointeihin ja lävistyksiin. Sigridin isää ei ilahduttaisi kuulla sitä, Karen ajattelee ja siemaisee tyytyväisenä lasistaan.

Eirik on poikaystävänsä täydellinen vastakohta. Joulun kunniaksi hänellä on yllään valkoinen paita, vaaleanpunainen neule ja hillitty harmaaraitainen kravatti. Harmaiden housujen prässit ovat veitsenterävät. Kuten aina. Vanha kunnan Eirik, Karen ajattelee. Yhtä luotettava pukeutujana kuin ystävänä: ilman häntä en istuisi tässä. Karenin kurkkua kuristaa, ja hän antaa katseensa vaeltaa eteenpäin. Kauhukseen hän huomaa, että äidillä ja Harrylla on taas samanlaiset villapaidat, tällä kertaa kuvioneule, jossa komeilee koristeltu joulukataja. He näyttävät onnellisilta, Karen ajattelee.

Ärtymys on laantunut, ja sijaan on tullut eräänlainen alistunut hellyys. Nyt, kiukun ja turhautumisen jälkimainingeissa, kynttilöiden ja viskin tuomassa lämmössä, laiskanpulskea kissa sylissään Karen ei jaksa pitää suojausta yllä. Hän ei jaksa torjua kaikkea, mikä taatusti koituu hänen tuhokseen, ellei hän ole varovainen.

"Hän ei ole sinun tyttäresi. Muista se."

Susanne Smeedin viimeiset sanat kaikuivat vieläkin hänen korvissaan.

Vaiti hän katsoo tyttöä, joka ei ole hänen, tyttöä jonka on ottanut siipiensä suojaan vain muutamaa kuukautta aikaisemmin. Sigrid oli istunut läpimärkänä ja kuumeisena talonsa portailla, talon jonka oli joutunut odottamatta ja vastahakoisesti ottamaan vastaan. Koska ei ollut jaksanut kieltäytyä, hän oli tullut Karenin mukaan ja suostunut nielemään lämmintä teetä, korppeja ja kuumelääkettä, kunnes tauti hellitti.

Jotenkin Sigrid oli vain jäänyt.

Virallisesti Sigrid asuu äidiltään perimässään talossa, mutta suuren osan valveillaoloajastaan hän viettää yhä

Karenin luona. Ei ikinä aio viipyä kauan mutta jää silti myöhään iltaan, yöpyy vierashuoneessa niin usein kuin kehtaa. Kuin kissa, jonka hätistää pois mutta joka seuraavana päivänä istuu taas eteisen rappusilla.

Ihan niin kuin sinäkin, Karen ajattelee ja silittää harmaan kissan vatsaa, löytää takun ja selvittää sen hajamielisesti kynsillään. Rufuskin oli vain ilmaantunut ja päättänyt jäädä. Mitä taas Leoon tulee, hänet Karen pyysi kissanhoitajaksi ja talonvahdiksi ennen viime lomaansa, lomaa joka sitten meni pahasti mynkään, mutta ei Leollakaan tunnu olevan kiirettä lähteä pois. Toisaalta miehellä ei ole paikkaa, minne mennä.

Kuinka tässä näin kävi? Milloin kodistani tuli joku helkutin asunnottomien yömaja? Karen ajattelee ja hörppää viskiä.

Marike, joka on käynyt vessassa, ilmestyy olohuoneen ovelle Karenin pirisevä kännykkä kädessään.

– Tämä soi takkisi taskussa. Kannattaisi ehkä vastata, Marike sanoo ja katsoo merkitsevästi näyttöä ennen kuin ojentaa puhelimen Karenille.

”Jounas Smeed”, ehtii Karen nähdä ennen kuin kännykkä hiljenee. Häneltä pääsee syvä huokaus.

– Älä vaan sano, että se on isä, älähtää Sigrid, ja Karen vahvistaa tytön epäilykset nyökkäyksellä.

– Onko hän yrittänyt soittaa sinullekin? Karen kysyy.

Sigrid onkii luurinsa takataskusta ja pudistaa sitten päätään.

– Ei, mulla ei oo vastaamattomia puheluita, tyttö sanoo.

– Mitä helvettiä se taas haluaa? Mä oon käynyt sen luona sekä eilen että tänään!

– Ehkä hän haluaa vain toivottaa hyvää joulua, Eleanor yrittää rauhoitella.

– Sitä paitsi se lentää Thaimaahan huomenna, Sigrid jatkaa. – Kolme viikkoa se on nyt hokenu, että mun pitäis

lähteä mukaan! Eikö riitä, että me ollaan vietetty kimpassa joulua? Pitäiskö mun istua jollain hiton palmurannallakin? Mikä sitä *vaivaa!*

Sigrid heilauttaa kädet levälleen ja reväyttää silmät suuriksi korostaakseen, että on totta totisesti tehnyt kaiken, mitä tyttäreltä voi kohtuuden nimessä odottaa, jotta välit isään korjaantuisivat.

Sigrid näyttää pikemminkin yksitoistavuotiaalta kuin melkein yhdeksäntoistavuotiaalta, ajattelee Karen.

Hän nousee huokaisten ja menee keittiöön. Hän vitkuttelee hetken ja painaa sitten takaisinsoitonappia. Jos kysymys ei ole Jounasin tyttärestä, Doggerlandin keskusrikospoliisin päälliköllä on vain yksi syy soittaa Karen Eiken Hornbylle joulupäivänä. Eikä se syy ole hyvän joulun toivottaminen.

4

”Nöyrä” olisi liioittelua, Karen ajattelee jonkin ajan päästä. Jounas Smeed ei luultavasti ole koskaan tuntenut itseään nöyräksi. Ääni linjan toisessa päässä on kuitenkin pikkiriik-kisen epävarma, eikä siinä ole sitä mestaroivaa sävyä, johon Karen on tottunut.

– Terve, Eiken, kiitos että soitat takaisin. Olen todella pahoillani, että häiritsen näin joulupäivänä. Oletko saanut jo joulusnapsin?

– Kaksikin itse asiassa. Entäs sinä?

Jounas Smeed ei tunnu kuulevan kysymystä, tai se ei hänestä ansaitse vastausta.

– Ja vanhempasi ovat kai käymässä, mies jatkaa, ja nyt ääni kuulostaa selvästi kireältä.

MYRSKY NOUSEE MURHASAARILLA

Huippusuositun Doggerland-dekkarisarjan toisessa osassa vietetään synkkää joulua tyrskyisessä saarivaltiossa.

Juhlahyhät ahdistavat komisario Karen Eiken Hornbyä, joten hän tarttuu tilaisuuteen lähteä kesken joulun johtamaan murhatutkintaa pohjoiselle Noorön saarelle. Tiiviissä yhteisössä kaikki tuntevat toisensa, ja vuosikymmenten takaiset kaunat hiertävät yhä. Pian Karen alkaa epäillä, että hänen saarella asuvat sukulaisensa ovat saattaneet sekaantua rikokseen. Työ ja yksityiselämä menevät pahan kerran sekaisin, ja Karen on jälleen kerran vaikeiden valintojen edessä.

”Suolaisen makeaa murhaviihdettä.”

ILTA-SANOMAT

”Mainio yhdistelmä pohjoismaista ja brittiläistä dekkariperinnettä.”

ÖLANDSBLADET

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0366-9